

Arrest

nr. 275 970 van 11 augustus 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 maart 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam in 2015 toe op het Belgische grondgebied en doorliep sedertdien vruchteloos 6 procedures inzake internationale bescherming.

1.2. Verzoekster diende op 2 november 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 31 maart 2022 een beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 1 april 2022 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.11.2020 werd ingediend door :

I.(…), H.(…) I.(…) A.(…) (R.R.: (…))

nationaliteit: Irak

geboren te (….) op (….)

adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 21.11.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot zij op 09.01.2017 een tweede asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 02.03.2017 met een beslissing van weigering van inoverwegingname door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot zij op 04.05.2017 een derde asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 20.07.2017 met een beslissing van weigering van inoverwegingname door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot zij op 07.05.2018 een vierde asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd negatief afgesloten op 30.08.2018 met een beslissing niet ontvankelijk door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Haar vijfde asielprocedure werd afgesloten op 14.01.2020 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar zesde asielaanvraag werd afgesloten op 14.04.2020 met een beslissing niet ontvankelijk door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de asielprocedures - namelijk één jaar en vier maanden voor de eerste, twee maanden voor de tweede, twee maanden voor de derde, drie maanden voor de vierde, één jaar en drie maanden voor de vijfde en vier maanden voor de laatste - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar twee minderjarige kinderen in België verblijven en dat zij mee instaat voor hun zorg en opvoeding. Ter staving hiervan legt zij het vonnis voor van de Familierechtbank te Luik dd. 24.03.2016. Het klopt dat haar twee minderjarige kinderen in België verblijven en dat zij het hoederecht met haar ex-echtgenoot deelt. We stellen echter vast daar haar kinderen niet over enig verblijfsrecht beschikken in België waardoor betrokkene zich niet nuttig op de aanwezigheid van haar kinderen kan beroepen als buitengewone omstandigheid. Haar kinderen dienden samen met hun vader een aanvraag 9bis in op 16.08.2021 die gelijktijdig met huidige aanvraag negatief wordt afgesloten. Ze kan er, samen met de vader van haar kinderen, voor kiezen om samen met haar kinderen terug te keren naar Irak. Zodoende wordt het vonnis van de familierechtbank dd. 24.03.2016 gerespecteerd aangezien het hele gezin dient terug te keren naar Irak. Betrokkene beweert dat zij haar omgangsrecht in Irak niet zal kunnen uitoefenen maar dit is louter de persoonlijke mening van betrokkene die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Bovendien blijkt uit haar verklaringen afgelegd tijdens haar asielprocedures dat zij in Irak het hoederecht bekwam over haar beide kinderen via een Iraakse rechtbank. Dit wordt eveneens zo gestipuleerd in het vonnis van de familierechtbank. Betrokkene maakt dan ook niet

aannemelijk dat zij dit hoederecht op het Iraakse grondgebied over haar kinderen niet opnieuw zou kunnen bekomen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan (wat gestaafd wordt door het voorleggen van een schoolattest voor elk kind), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Betrokkene beroept zich op het Kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3, artikel 28 en artikel 29. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RW nr. 107.646 van 30.07.2013, RW nr. 107.495 dd 29.07.2013, RW nr. 107.068 van 22.07.2013 en RW nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206), De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RW nr 107.495 dd 29.07.2013). Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Inzake artikel 29 van het Verdrag, betrokkene toont niet aan dat haar kinderen in Irak hun persoonlijke talenten, geestelijke en lichamelijke vermogens niet kunnen ontplooiën.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM als buitengewone omstandigheid. Het klopt dat er een afweging (een fair balance) dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat de minderjarige kinderen van mevrouw samen met hun vader in België verblijven. Zij beschikken echter niet over enig verblijfsrecht. Betrokkene kan er aldus samen met haar ex-echtgenoot en in het belang van hun kinderen, voor kiezen om samen terug te keren naar Irak aangezien geen enkel lid van het gezin over verblijfsrecht in België beschikt. Zij maakt niet aannemelijk dat zij in Irak haar gezinsleven met haar kinderen niet kan verderzetten, aangezien zij zelf verklaarde dat zij het volledige hoederecht over haar kinderen bekwam na haar echtscheiding via een Iraakse rechtbank. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden geen enkel bewijs voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan dat zij hier een netwerk van sociale banden opbouwde van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w.

niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Irak uitgesloten is (RW arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar leven indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ook de verwijzing naar de toestand in Irak (waar nog steeds oorlog zou heersen) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn of dat zijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RW arrest 234690 van 31 maart 2020, RW arrest 234690 van 31 maart 2020).

De verzoeker voert tevens de schending aan van de artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen werd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RW, arrest nr 246626 van 22 december 2020)

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij bij een terugkeer naar Irak in armoede terecht zal komen omdat zij daar niet zou kunnen terugvallen op personen die voor haar kunnen zorgen. Zij kan onmogelijk terugkeren omdat er niemand voor haar kan zorgen of kan zorgen voor een lijdelijk onderkomen. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Irak en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde

banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn/haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratie bijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene in armoede terecht zal komen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat zij verschillende familieleden heeft die in Europa of Amerika verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie. Deze elementen kunnen echter niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021). Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen strafbare feiten pleegde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al meer dan vijf jaar in België zou verblijven, dat zij hier haar leven uitgebouwd zou hebben, dat haar belangen zich in België zouden situeren, dat er sprake zou zijn van een intense integratie, dat zij duurzaam lokaal verankerd zou zijn in onze maatschappij, dat zij de Nederlandse taal machtig zou zijn en dit nog steeds zou trachten te verbeteren, dat zij een groot netwerk aan sociale contacten uitgebouwd zou hebben, dat zij een positieve kijk op het leven zou hebben, dat haar daden zouden getuigen van engagement en solidariteit, dat haar belangen zich volledig in België zouden situeren en dat zij een certificaat richtgraad 1 Nederlandse taallessen en bijhorende deelcertificaten voorlegd evenals enkele foto's en haar attest van maatschappelijke oriëntatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

(...)"

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 31 maart 2022 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan op 1 april 2022 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: I.(...), H.(...) I.(...) A.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Irak

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Brussel, 31.03.2022

Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel, blijkbaar gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald, “de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991”, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekster op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Verzoekster begrijpen niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt en wensen te reageren op de bestreden beslissingen.

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissingen van verwerende partij getuigen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

De beslissingen schenden het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. "

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek! Men verwijt verzoekster dat zij geen enkele vorm van begin van bewijs voorlegt, doch verwerende partij meent zelfs dat zij en haar kinderen zonder enig probleem zouden kunnen terugkeren, ook zonder enig begin van bewijs voor te leggen. Zij heeft steeds getracht om via een verzoek tot internationale bescherming haar verblijf te regulariseren, doch zonder resultaat. Ondanks dat het CGVS een weigeringsbeslissing nam, doet dit geen afbreuk aan de vrees dat verzoekster heeft omtrent een eventuele terugkeer.

Reeds uit andere dossiers is gebleken dat kinderen die afreizen naar een land dat niet het hunne is en waarvan zij de taal niet machtig zijn, dat het voor hen zeer moeilijk is om te aarden of zich aan te passen. De manier van lesgeven en het belangrijkste, de taal, is compleet anders dan in België. Om zo maar aan te nemen dat de kinderen kunnen terugkeren/vertrekken en er ook les kunnen volgen is zeer kort door de bocht en schendt de zorgvuldigheid.

Verzoekster haalde in haar aanvraag immers aan dat een eventuele terugkeer een schending van art 3 EVRM zou uitmaken.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in haar land van herkomst diende te onderzoeken en bij dit onderzoek ook aandacht moest hebben voor de persoonlijke situatie van verzoekster.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548). De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Men beslist tevens op 31.03.2022 ook tot een bevel om het grondgebied te verlaten en aldus dient men een nieuw onderzoek te verrichten en op basis van de actuele situatie te beoordelen of zij al dan niet kan terugkeren zonder enig gevaar te lopen.

Er is geen actueel onderzoek in het land van herkomst in hoofde van verzoekster gevoerd!

Door dit niet te doen of minstens niet aan te tonen dat dit gebeurd is, schendt verwerende partij flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf (Arrest Kirkwood (19479.83), 12 maart 1984).

Verzoekster heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM (infra). Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kunnen terugkeren naar haar land van herkomst.

Verzoekster is van mening dat haar aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden. Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien voegde verzoekster de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat haar aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997. nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkenen om naar haar land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Irak om daar een regularisatieaanvraag in te dienen.

Verzoekster haar verblijf en haar integratie verantwoordt wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoekster bevinden zich immers in België! Haar kinderen gaan hier naar school en zijn schoolplichtig.

"Andere omstandigheden of geheel van omstandigheden

Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België. Je kan ook omstandigheden in het herkomstland inroepen.

Voorbeelden van omstandigheden in België:

- je kind zou een school- of academiejaar verliezen"

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoekster uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet, minstens niet afdoende, onderzoekt in hun bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn!

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hierboven en hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

Lopende asielprocedure Schending van artikel 3 of 8 EVRM

Administratieve onmogelijkheid Medische elementen

Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden (Eigen markering)

Dat verzoekster wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

Zij kan toch niet terugkeren naar Irak om aan te tonen dat zij in Irak in een mensonwaardige situatie terechtkomt.

Indien verwerende partij alle aangehaalde elementen, of minstens het geheel van elementen had onderzocht, zou men tot de vaststelling gekomen zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Deze beslissingen schenden de motiveringsverplichting

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoekster kan op geen enkele manier uit de beslissingen afleiden waarom haar langdurig verblijf, werkbereidheid en haar integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en/of bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie van haar verblijf.

Verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

"De elementen van lang verblijf en integratie (...) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Dat de aangehaalde elementen zowel een buitengewone omstandigheid als een reden tot regularisatie kunnen vormen!

Zij motiveren ook niet waarom dit geen reden tot toekenning verblijf kan zijn voor verzoekster.

Waarom kan dit niet?! De opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekster louter beschouwen als een grond tot regularisatie en niet in overweging nemen als buitengewone omstandigheid zonder dit te motiveren en uit te leggen waarom dit niet als buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden, is een flagrante schending van het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsverplichting!

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt immers het volgende:

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Anders oordelen zou betekenen dat er een extra voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd waarvan geenszins sprake is! Dit betekent dan ook een interpretatie contra legem.

Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekster louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht schendt.

Het is in het belang van alle partijen om verzoekster op basis van alle voorliggende elementen het verblijf toe te kennen, waar zij recht op heeft, zodat zij kan werken en bijdragen in de maatschappij, wat zij zelf ook alleen maar wenst. Ook met betrekking tot de zorg en opvang van haar kinderen is levensbelangrijk dat verzoekster haar verblijf in België geregulariseerd wordt.

Bijgevolg,

Dat verzoekster van mening is dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening is dat haar regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Dat verzoekster van mening is, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis in dienden teneinde geregulariseerd te worden.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoekster verblijft al geruime tijd in België! Dat zij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst, zij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissingen van verwerende partij aldus gebreken vertonen door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Deze beslissingen schenden het redelijkheidsbeginsel

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

Dat er wel degelijk een geheel van omstandigheden zijn die een aanvraag in België mogelijk maken en dat de buitengewone omstandigheden door verzoekster werden aangetoond, doch door verwerende partij niet in overweging werden genomen.

Verwerende partij beschikt inderdaad over een beoordelingsmarge met betrekking tot het nemen van een beslissing, doch het is onredelijk om met het geheel der omstandigheden in onderhavig dossier geen rekening te houden."

In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de tweede bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

"Indien verzoekster terug dienen te keren naar hun land van herkomst, zal artikel 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe

geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

Verzoekster heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoekster heeft immers in België een onderkomen. Indien verzoekster dient terug te keren, zal verzoekster in de armoede terecht komen gezien zij daar op niemand kan terugvallen die voor haar kan zorgen. Bovendien zijn verschillende familieleden ook gevlucht vanuit Irak. Zij verblijven ondertussen elders in Europa (België, Nederland, Zweden, ...) en de Verenigde Staten. Zij kan onmogelijk terugkeren gezien niemand haar daar kan opvangen, ook niet tijdelijk.

Zij kan niet terugkeren naar haar land van herkomst! Zij is Irak ontvlucht uit schrik voor haar leven en heeft alle banden verbroken en alles en iedereen daar achtergelaten.

Als zij dient terug te keren naar Irak ondervindt zij problemen in de Irakese maatschappij.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM en dit voor verzoekster een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoekster heeft immers in België een veilig onderkomen. Indien verzoekster dient terug te keren, zal verzoekster in de armoede terecht komen gezien zij daar niet kan terugvallen op personen die voor haar kunnen zorgen.

Zij kan immers niet terugkeren naar haar land van herkomst! Haar familieleden zijn zelf reeds het land ontvlucht en verzoekster heeft alle banden verbroken en alles en iedereen daar achtergelaten.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster nergens meer terecht kan in haar land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM.

Er dient wel degelijk een onderzoek naar het land van herkomst plaats te vinden. Irak en de situatie aldaar is niet zo rooskleurig als het CGVS steeds voorstelt. Er woedt nog steeds oorlog en de meeste steden bevinden zich in puin.

Dat haar situatie grondig onderzocht dient te worden.

Ten eerste is het in de praktijk mogelijk dat individuen in de onmogelijkheid verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden. Verzoekster heeft wellicht geen steun van familie en een gemeenschap in het voorgestelde gebied.

Discriminatie en de slechte economische omstandigheden vergroten de moeilijkheden bij het zich opnieuw vestigen in het land.

Ten tweede, minderheden ondervinden specifieke moeilijkheden bij het vinden van toegang tot hulp.

Ten derde blijkt dat de hulp voorzien door de overheid waarschijnlijk ontoereikend is.

Verzoekster zal in een situatie van extreme armoede terecht komen. Hoe kan zij na dergelijk lange periode van afwezigheid de draad terug opnemen in een land dat zij (en verschillende familieleden) reeds ontvlucht is. Hier werd niet de minste rekening mee gehouden.

Dat men een actueel onderzoek diende te voeren naar de situatie in het land van herkomst en dat men deze elementen wel degelijk in overweging had dienen te nemen.

Dat de beslissing wel degelijk een schending inhoudt van artikel 3 EVRM!

Zij heeft geen enkel opvangnetwerk en kan nergens terecht voor hulp of steun. Dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt die een aanvraag in België rechtvaardigt en dat een weigering van regularisatie wel degelijk een schending zou betekenen van artikel 3 EVRM.

Derde middel: schending van artikel 8 EVRM - recht op eerbiediging van het privé - en gezinsleven - belang van het kind - schoolgaand kind

De terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst betekent een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

" 1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. 4 Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. 5 Indien men vaststelt

dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM6 hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven.⁷ De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven) aldaar kan handhaven en ontwikkelen.⁸ Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds en de samenleving anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoekster trachtte zich zo goed mogelijk te integreren en zet dit traject steeds verder, zeker gelet op het feit dat haar kinderen naar school gaan en zij uiteraard hierin zeer betrokken is en wenst te blijven. Zij heeft reeds de (verplichte) Nederlandse lessen afgerond en heeft aan de nodige integratiecursussen deelgenomen. Los van de verplichting heeft zij dit voornamelijk gedaan om zo beter te integreren en haar kinderen in alles te kunnen bijstaan.

Het verwijt dat dit al dan niet verplichte lessen zijn en iedereen, die de Belgische nationaliteit wil aanvragen, deze lessen moet doorlopen, is ongepast.

Verzoekster heeft de certificaten behaald voor Nederlandse Taal richtgraad 1 en maatschappelijke oriëntatie.

Alle belangen van verzoekster zijn duidelijk hier in België gesitueerd.

Haar kinderen lopen school en krijgen les in één van de drie landstalen. Dit ligt echter ver verwijderd van het Nederlands. Te stellen dat zij hun familieleven kunnen verderzetten in Irak is dan niet correct. Zij zullen niet kunnen aarden in Irak. Verzoekster kan geen uitspraken doen over het dossier van haar ex-partner, gezien zij ook deze beslissing niet kent.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoekster en haar kinderen dient gerespecteerd te worden.

Thans is er aldus sprake van een veelheid aan buitengewone omstandigheden die een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk maken. Dat verwerende partij hierover anders heeft geoordeeld is compleet onterecht!

Verzoekster haar belangen zijn volledig in België te situeren en zij bouwde hier een privéleven op waarbij verzoekster zich intens wist te integreren. Wanneer men een afweging maakt aan de hand van de fair balance-toets, dan dient men vast te stellen dat de belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen dan die van de samenleving.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 3 Kinderrechtenverdrag - belang van het kind en artikel 24 Handvest Grondrechten van de EU

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Artikel 3IVRK:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar

ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht. "

De belangen van een kind dienen steeds vooropgezet te worden!

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

"Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it." (Eigen markering)

Het Hof wijst op artikel 3 TVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

(Eigen markering)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van het kind een essentiële overweging moeten vormen. De Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken. Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten.

Het is in het belang van de kinderen dat verzoekster in België kan blijven omdat een terugkeer naar het land van herkomst/afreis naar Irak rechtstreeks manifeste negatieve gevolgen zal hebben voor de minderjarige en aldus dient haai' verblijf te worden geregulariseerd!

Schoolgaand kind

Haar kinderen lopen school in België (in de Nederlandse taal). Het is dan ook zeer vreemd dat verwerende partij weigert om het verblijf van verzoekster te regulariseren.

Het feit dat de kinderen van verzoekster hier schoolgaand en schoolplichtig zijn, is een buitengewone omstandigheid. Immers, zij kunnen moeilijk de school verlaten om terug te keren naar Irak, om aldaar een aanvraag in te dienen?!

De enige oplossing is een regularisatie van haar verblijf!

Het feit dat Zij nu ook negatieve beslissing mochten ontvangen, neemt niet weg dat dit zware gevolgen zal hebben voor de ontwikkeling en opvoeding van de kinderen.

Het kind heeft immers recht op onderwijs! Zij groeien in België op met onze normen en waarden. Hier wordt gewoon met de toekomst van de kinderen gespeeld, in de meest negatieve zin van het woord.

hi een gelijklopend dossier (gekend onder het OV-nummer 5.719.010) keerden partijen eerst terug naai' hun land van herkomst, samen met hun kind. Hij kon er niet aarden. Hij had er nooit eerder les gevolgd, was de taal niet machtig, ... Het kind en zijn moeder keerden terug naar België en hun verblijf werd geregulariseerd.

Men stelt dat verzoekster algemene informatie aanhalen of argumenten zonder enige vorm van bewijs of begin van bewijs, terwijl het net verwerende partij is die dit doet. Men stelt dat het kind een band heeft met Irak door zijn ouders, dat hij er gemakkelijk naar school kan gaan zonder enige problemen. Heeft verwerende partij dit getest? Waar is de motivering of onderzoek hierover of is dit tevens een loze stelling? Wil men echt gokken met het leven van het kind?

Men stelt ook dat het slechts een tijdelijke verwijdering zal zijn om haar aanvraag in het buitenland in te dienen, doch op dat moment heeft men geen enkele binding meer met België. De aanvraag zal wel degelijk worden afgewezen.

Men speelt met het leven van deze kinderen terwijl deze absoluut niet gekozen hebben om te verblijven in de illegaliteit en er dag in dag uit het beste van proberen te maken. Stellen dat verzoekster al dan niet met kinderen zonder enige problemen zal kunnen terugkeren is kort door de bocht en flagrant onredelijk. Ook het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind garandeert het recht op onderwijs.

Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau. De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

Het is geheel tegen het belang van de kinderen dat verwerende partij stelt dat verzoekster met haar kinderen (tijdelijk) kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar een aanvraag tot regularisatie in te stellen. Niet alleen zullen zij een schooljaar verliezen, maar uiteraard ook een ernstige leerachterstand ontwikkelen.

Uw Raad deed hierover, in een gelijkaardige zaak, reeds uitspraak. Het gezin verblijft al vele jaren in België. De kinderen zijn niet in Rusland geboren en zijn er nog nooit geweest. Rusland heeft een compleet ander schrift dewelke het kind niet kent. Wanneer verzoekster gedwongen zou worden om de 9bis-aanvraag in het land van herkomst, zijnde in casu Irak in te dienen, zouden de kinderen daar gedurende een onbepaalde tijd naar school moeten gaan, waar zij de taal niet machtig zijn en waar de werking ook anders zal zijn. Het feit dat zij het Arabisch schrift niet kennen, laat dit niet toe. Dit vormt volgens de RvV een buitengewone omstandigheid om de 9bis-aanvraag in België in te dienen.

Dat de bestreden beslissing aldus onterecht geoordeeld heeft dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden. Dat er wel degelijk een veelheid aan elementen in dit dossier aanwezig zijn die maken dat de aanvraag ontvankelijk én gegrond is. Dat verzoekster dan ook vraagt om de beslissing te willen vernietigen.

Onder een kopje "DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL" voert verzoekster vervolgens de schending aan van "het EVRM" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster stelt in dit middel het volgende:

"Verzoekster kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris onterecht genomen werden.

De bestreden beslissingen schenden immers alle beginselen van behoorlijk bestuur, alsook art. 3 en 8 van het EVRM, rechten van het kind en de scholingsmogelijkheden indien verzoekster dient terug te keren naar Irak.

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in haar geheel te onderzoeken!

2. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissingen van verwerende partij getuigen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

De beslissingen schenden het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek! Men verwijt verzoekster dat zij geen enkele vorm van begin van bewijs voorlegt, doch verwerende partij meent zelfs dat zij en haar kinderen zonder enig probleem zouden kunnen terugkeren, ook zonder enig begin van bewijs voor te leggen. Zij heeft steeds getracht om via een verzoek tot internationale bescherming haar verblijf te regulariseren, doch zonder resultaat. Ondanks dat het CGVS een weigeringsbeslissing nam, doet dit geen afbreuk aan de vrees dat verzoekster heeft omtrent een eventuele terugkeer.

Reeds uit andere dossiers is gebleken dat kinderen die afreizen naar een land dat niet het hunne is en waarvan zij de taal niet machtig zijn, dat het voor hen zeer moeilijk is om te aarden of zich aan te passen. De manier van lesgeven en het belangrijkste, de taal, is compleet anders dan in België. Om zo maar aan te nemen dat de kinderen kunnen terugkeren/vertrekken en er ook les kunnen volgen is zeer kort door de bocht en schendt de zorgvuldigheid.

Verzoekster haalde in haar aanvraag immers aan dat een eventuele terugkeer een schending van art 3 EVRM zou uitmaken.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in haar land van herkomst diende te onderzoeken en bij dit onderzoek ook aandacht moest hebben voor de persoonlijke situatie van verzoekster.

Bovendien sprak de Raad vair State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548). De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Men beslist tevens op 31.03.2022 ook tot een bevel om het grondgebied te verlaten en aldus dient men een nieuw onderzoek te verrichten en op basis van de actuele situatie te beoordelen of zij al dan niet kan terugkeren zonder enig gevaar te lopen.

Er is geen actueel onderzoek in het land van herkomst in hoofde van verzoekster gevoerd!

Door dit niet te doen of minstens niet aan te tonen dat dit gebeurd is, schendt verwerende partij flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf (Arrest Kirkwood (19479.83), 12 maart 1984).

Verzoekster heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haai1 leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM (infra). Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kunnen terugkeren naar haar land van herkomst.

Verzoekster is van mening dat haar aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden. Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien voegde verzoekster de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat haar aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak vair de Raad van State preciseerd dat de term 'circonstances exceptionelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, TYVreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkenen om naar haar land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Irak om daar een regularisatieaanvraag in te dienen.

Verzoekster haar verblijf en haar integratie verantwoordt wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoekster bevinden zich immers in België! Haar kinderen gaan hier naar school en zijn schoolplichtig.

"Andere omstandigheden of geheel van omstandigheden

Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België. Je kan ook omstandigheden in het herkomstland inroepen.

Voorbeelden van omstandigheden in België:

• je kind zou een school- of academiejaar verliezen"

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoekster uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet, minstens niet afdoende, onderzoekt in hun bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn!

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hierboven en hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

Lopende asielpcedure Schending van artikel 3 of 8 EVRM Administratieve onmogelijkheid Medische elementen Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden (Eigen markering)

Dat verzoekster wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

Zij kan toch niet terugkeren naar Irak om aan te tonen dat zij in Irak in een mensonwaardige situatie terechtkomt.

Indien verwerende partij alle aangehaalde elementen, of minstens het geheel van elementen had onderzocht, zou men tot de vaststelling gekomen zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Deze beslissingen schenden de motiveringsverplichting

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming.

De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoekster kan op geen enkele manier uit de beslissingen afleiden waarom haar langdurig verblijf, werkbereidheid en haar integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en/of bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie van haar verblijf.

Verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

"De elementen van lang verblijf en integratie (...) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Dat de aangehaalde elementen zowel een buitengewone omstandigheid als een reden tot regularisatie kunnen vormen!

Zij motiveren ook niet waarom dit geen reden tot toekenning verblijf kan zijn voor verzoekster.

Waarom kan dit niet?! De opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekster louter beschouwen als een grond tot regularisatie en niet in overweging nemen als buitengewone omstandigheid zonder dit te motiveren en uit te leggen waarom dit niet als buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden, is een flagrante schending van het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsverplichting!

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt immers het volgende:

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50,50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50,50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Anders oordelen zou betekenen dat er een extra voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd waarvan geenszins sprake is! Dit betekent dan ook een interpretatie contra legem. Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekster louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. De kortste weg naai' de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht schendt.

Het is in het belang van alle partijen om verzoekster op basis van alle voorliggende elementen het verblijf toe te kennen, waar zij recht op heeft, zodat zij kan werken en bijdragen in de maatschappij, wat zij zelf ook alleen maar wenst. Ook met betrekking tot de zorg en opvang van haar kinderen is levensbelangrijk dat verzoekster haar verblijf in België geregulariseerd wordt.

Bijgevolg,

Dat verzoekster van mening is dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening is dat haar regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Dat verzoekster van mening is, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis in dienden teneinde geregulariseerd te worden.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoekster verblijft al geruime tijd in België! Dat zij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar haai- land van herkomst, zij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissingen van verwerende partij aldus gebreken vertonen door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekster dan ook meent dat haai' aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Deze beslissingen schenden het redelijkheidsbeginsel

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

Dat er wel degelijk een geheel van omstandigheden zijn die een aanvraag in België mogelijk maken en dat de buitengewone omstandigheden door verzoekster werden aangetoond, doch door verwerende partij niet in overweging werden genomen.

Verwerende partij beschikt inderdaad over een beoordelingsmarge met betrekking tot het nemen van een beslissing, doch het is onredelijk om met het geheel der omstandigheden in onderhavig dossier geen rekening te houden.

Bovendien is er eens schending van de hoorplicht

Dat een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bovendien eveneens blijkt uit het feit dat verzoekster nooit gehoord is geweest, alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd af geleverd.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op haar persoonlijk gedrag en die haar belangen zwaar kan treffen, zonder dat haar vooraf de gelegenheid wordt gegeven haar standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan verzoekster opgelegde bevel een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als 'de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde tijd wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering.'

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is en in strijd met internationale regelgeving!

Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekster op meer dan een geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten het gevolg is van de beslissing tot onontvankelijkheid,

De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster.

Dat in casu blijkt dat aan beide voorwaarden is voldaan. Bijgevolg is de hoorplicht van toepassing.

Verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om haar standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten.

Dat verwerende partij verzoekster vooraf in kennis diende te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoekster de kans diende te hebben om hierop te reageren.

Het niet horen van verzoekster heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!"

In een "tweede middel" voert verzoekster wederom de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij stelt hierbij het volgende:

"Indien verzoekster terug dienen te keren naar hun land van herkomst, zal artikel 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

Verzoekster heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoekster heeft immers in België een onderkomen. Indien verzoekster dient terug te keren, zal verzoekster in de armoede terecht komen gezien zij daar op niemand kan terugvallen die voor haar kan zorgen. Bovendien zijn verschillende familieleden ook gevlucht vanuit Irak. Zij verblijven ondertussen elders in Europa (België, Nederland, Zweden, ...) en de Verenigde Staten. Zij kan onmogelijk terugkeren gezien niemand haar daar kan opvangen, ook niet tijdelijk.

Zij kan niet terugkeren naar haar land van herkomst! Zij is Irak ontvlucht uit schrik voor haar leven en heeft alle banden verbroken en alles en iedereen daar achtergelaten.

Als zij dient terug te keren naar Irak ondervindt zij problemen in de Irakese maatschappij.
Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM en dit voor verzoekster een buitengewone omstandigheid uitmaakt.
Verzoekster heeft immers in België een veilig onderkomen. Indien verzoekster dient terug te keren, zal verzoekster in de armoede terecht komen gezien zij daar met kan terugvallen op personen die voor haar kunnen zorgen.
Zij kan immers niet terugkeren naar haar land van herkomst! Haar familieleden zijn zelf reeds het land ontvlucht en verzoekster heeft alle banden verbroken en alles en iedereen daar achtergelaten.
Het mag duidelijk zijn dat verzoekster nergens meer terecht kan in haar land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM.
Er dient wel degelijk een onderzoek naar het land van herkomst plaats te vinden. Irak en de situatie aldaar is niet zo rooskleurig als het CGVS steeds voorstelt. Er woedt nog steeds oorlog en de meeste steden bevinden zich in puin.
Dat haar situatie grondig onderzocht dient te worden.
Ten eerste is het in de praktijk mogelijk dat individuen in de onmogelijkheid verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden. Verzoekster heeft wellicht geen steun van familie en een gemeenschap in het voorgestelde gebied.
Discriminatie en de slechte economische omstandigheden vergroten de moeilijkheden bij het zich opnieuw vestigen in het land.
Ten tweede, minderheden ondervinden specifieke moeilijkheden bij het vinden van toegang tot hulp.
Ten derde blijkt dat de hulp voorzien door de overheid waarschijnlijk ontoereikend is.
Verzoekster zal in een situatie van extreme armoede terecht komen. Hoe kan zij na dergelijk lange periode van afwezigheid de draad terug opnemen in een land dat zij (en verschillende familieleden) reeds ontvlucht is. Hier werd niet de minste rekening mee gehouden.
Dat men een actueel onderzoek diende te voeren naar de situatie in het land van herkomst en dat men deze elementen wel degelijk in overweging had dienen te nemen.
Dat de beslissing wel degelijk een schending inhoudt van artikel 3 EVRM!
Zij heeft geen enkel opvangnetwerk en kan nergens terecht voor hulp of steun. Dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt die een aanvraag in België rechtvaardigt en dat een weigering van regularisatie wel degelijk een schending zou betekenen van artikel 3 EVRM.
Derde middel: schending van artikel 8 EVRM - recht op eerbiediging van het privé - en gezinsleven - belang van het kind - schoolgaand kind
De terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst betekent een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).
Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:
" 1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "
In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.
Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.
Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.
Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM/ maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.¹⁹ Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds en de samenleving anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.²⁰ Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoekster trachtte zich zo goed mogelijk te integreren en zet dit traject steeds verder, zeker gelet op het feit dat haar kinderen naar school gaan en zij uiteraard hierin zeer betrokken is en wenst te blijven. Zij heeft reeds de (verplichte) Nederlandse lessen afgerond en heeft aan de nodige integratiecursussen deelgenomen. Los van de verplichting heeft zij dit voornamelijk gedaan om zo beter te integreren en haar kinderen in alles te kunnen bijstaan.

Het verwijt dat dit al dan niet verplichte lessen zijn en iedereen, die de Belgische nationaliteit wil aanvragen, deze lessen moet doorlopen, is ongepast.

Verzoekster heeft de certificaten behaald voor Nederlandse Taal richtgraad 1 en maatschappelijke oriëntatie.

Alle belangen van verzoekster zijn duidelijk hier in België gesitueerd.

Haar kinderen lopen school en krijgen les in één van de drie landstalen. Dit ligt echter ver verwijderd van het Nederlands. Te stellen dat zij hun familieleven kunnen verderzetten in Irak is dan niet correct. Zij zullen niet kunnen aarden in Irak. Verzoekster kan geen uitspraken doen over het dossier van haar ex-partner, gezien zij ook deze beslissing niet kent.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoekster en haar kinderen dient gerespecteerd te worden.

Thans is er aldus sprake van een veelheid aan buitengewone omstandigheden die een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk maken. Dat verwerende partij hierover anders heeft geoordeeld is compleet onterecht!

Verzoekster haar belangen zijn volledig in België te situeren en zij bouwde hier een privéleven op waarbij verzoekster zich intens wist te integreren. Wanneer men een afweging maakt aan de hand van de fair balance-toets, dan dient men vast te stellen dat de belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen dan die van de samenleving.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 3 Kinderrechtenverdrag - belang van het kind en artikel 24 Handvest Grondrechten van de EU

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Artikel 3IVRK:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechtelijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

De belangen van een kind dienen steeds vooropgezet te worden!

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

"Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in

respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it.
" (Eigen markering)

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

(Eigen markering)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van het kind een essentiële overweging moeten vormen. De Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken. Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten.

Het is in het belang van de kinderen dat verzoekster in België kan blijven omdat een terugkeer naar het land van herkomst/afreis naar Irak rechtstreeks manifeste negatieve gevolgen zal hebben voor de minderjarige en aldus dient haar verblijf te worden geregulariseerd!

Schoolgaand kind

Haar kinderen lopen school in België (in de Nederlandse taal). Het is dan ook zeer vreemd dat verwerende partij weigert om het verblijf van verzoekster te regulariseren.

Het feit dat de kinderen van verzoekster hier schoolgaand en schoolplichtig zijn, is een buitengewone omstandigheid. Immers, zij kunnen moeilijk de school verlaten om terug te keren naar Irak, om aldaar een aanvraag in te dienen?!

De enige oplossing is een regularisatie van haar verblijf!

Het feit dat zij nu ook negatieve beslissing mochten ontvangen, neemt niet weg dat dit zware gevolgen zal hebben voor de ontwikkeling en opvoeding van de kinderen.

Het kind heeft immers recht op onderwijs! Zij groeien in België op met onze normen en waarden. Hier wordt gewoon met de toekomst van de kinderen gespeeld, in de meest negatieve zin van het woord.

In een gelijklopend dossier (gekend onder het OV-nummer 5.719.010) keerden partijen eerst terug naar hun land van herkomst, samen met hun kind. Hij kon er niet aarden. Hij had er nooit eerder les gevolgd, was de taal niet machtig, ... Het kind en zijn moeder keerden terug naar België en hun verblijf werd geregulariseerd.

Men stelt dat verzoekster algemene informatie aanhalen of argumenten zonder enige vorm van bewijs of begin van bewijs, terwijl het net verwerende partij is die dit doet. Men stelt dat het kind een band heeft met Irak door zijn ouders, dat hij er gemakkelijk naar school kan gaan zonder enige problemen. Heeft verwerende partij dit getest? Waar is de motivering of onderzoek hierover of is dit tevens een loze stelling? Wil men echt gokken met het leven van het kind?

Men stelt ook dat het slechts een tijdelijke verwijdering zal zijn om haar aanvraag in het buitenland in te dienen, doch op dat moment heeft men geen enkele binding meer met België. De aanvraag zal wel degelijk worden afgewezen.

Men speelt met het leven van deze kinderen terwijl deze absoluut niet gekozen hebben om te verblijven in de illegaliteit en er dag in dag uit het beste van proberen te maken. Stellen dat verzoekster al dan niet met kinderen zonder enige problemen zal kunnen terugkeren is kort door de bocht en flagrant onredelijk. Ook het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind garandeert het recht op onderwijs.

Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau.

De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

Het is geheel tegen het belang van de kinderen dat verwerende partij stelt dat verzoekster met haar kinderen (tijdelijk) kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar een aanvraag tot regularisatie in te stellen. Niet alleen zullen zij een schooljaar verliezen, maar uiteraard ook een ernstige leerachterstand ontwikkelen.

Uw Raad deed hierover, in een gelijkaardige zaak, reeds uitspraak. Het gezin verblijft al vele jaren in België. De kinderen zijn niet in Rusland geboren en zijn er nog nooit geweest. Rusland heeft een compleet ander schrift dewelke het kind niet kent. Wanneer verzoekster gedwongen zou worden om de 9bis-aanvraag in het land van herkomst, zijnde in casu Irak in te dienen, zouden de kinderen daar gedurende een onbepaalde tijd naar school moeten gaan, waar zij de taal niet machtig zijn en waar de werking ook anders zal zijn. Het feit dat zij het Arabisch schrift niet kennen, laat dit niet toe. Dit vormt volgens de RvV een buitengewone omstandigheid om de 9bis-aanvraag in België in te dienen.

Dat de bestreden beslissing aldus onterecht geoordeeld heeft dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden. Dat er wel degelijk een veelheid aan elementen in dit dossier aanwezig zijn die maken dat de aanvraag ontvankelijk én gegrond is. Dat verzoekster dan ook vraagt om de beslissing te willen vernietigen."

2.2. Waar verzoekster in haar eerste middel de schending van "de beginselen van behoorlijk bestuur" aanvoert, merkt de Raad op dat het aan de verzoekende partij toekomt duidelijk uiteen te zetten welke beginselen van behoorlijk bestuur zij precies geschonden acht en waarom. Het louter aanhalen van een schending van "de beginselen van behoorlijk bestuur" kan niet als een ontvankelijk middel worden beschouwd. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden alle door verzoekster aangevoerde middelen hieronder voor het overige gezamenlijk behandeld.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067)

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.5. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. De middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.8. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 2 november 2020 volgende ‘buitengewone omstandigheden’ had ingeroepen:

“2.3. Elementen bij een nieuwe aanvraag

Dat de situatie van verzoekster veranderd is, waardoor zij een regularisatieaanvraag wenst in te dienen. Men mag niet uit het oog verliezen dat een aanvraag op basis van artikel 9bis nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen!

Men dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekster, waaronder haar blijf van integratie, haar verblijf, deels legaal, het feit dat zij 2 kinderen heeft in België waarmee verzoekster een omgangsrecht heeft en uitoefent, de integratiecursussen die zij reeds volgde, de inspanningen van verzoekster, het feit dat zij geen strafbare feiten gepleegd heeft en de schending van artikel 3 en 8 van het EVRM, IVRK...

Als men al deze argumenten in overweging neemt, kan men enkel tot de conclusie komen dat het verblijf van verzoekster geregulariseerd dient te worden.

Bovendien bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. irr. 60962. 11 juli 1996, X Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het ónmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar haar land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren.

Verzoekster bevindt zich in buitengewone omstandigheden omwille van meerdere redenen en onder meer vanwege haar langdurig verblijf in België en haar integratie. Verzoekster verblijft reeds sinds 2015 in België. Haar beide kinderen zijn ook woonachtig in België en lopen hier school. Omwille van de rust en veiligheid die zij in België vond na haar vlucht uit Irak, wenst zij haar verblijf in België te regulariseren om zo ook een veilige en stabiele omgeving te bieden voor haar 2 kinderen.

Verzoekster verblijft dan ook reeds 5 jaar op het Belgische grondgebied en heeft haar leven uitgebouwd. Haar belangen situeren zich duidelijk in ons land. Dat het zij zich dan ook in buitengewone omstandigheden bevindt!

Zij kan onmogelijk terugkeren naar Irak. Zij vluchtte 5 jaar geleden omwille van het feit: dat zij geweigerde valse rijbewijzen af te leveren en kan dan ook niet terugkeren. Bovendien wenst zij in het leven van haar kinderen te blijven. Zij staat mee in voor de zorg en opvoeding ervan en heeft een (uitgebreider) omgangsrecht dat haar werd toegekend. Zij zal dit niet kunnen uitvoeren indien zij naar Irak dient terug te keren. Hiervan worden de bewijzen gevoegd bij huidige aanvraag.

Kruispuntnigratie.be specificeert de volgende buitengewone omstandigheden die aanvaard zijn door de rechtspraak:

- Lopende asielprocedure
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- Administratieve onmogelijkheid
- Medische elementen
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden

Dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden bestaan in hoofde van verzoekster.

a) Langdurig verblijf en integratie

Verzoekster verblijft intussen 5 jaar op ons grondgebied, waaronder enige tijd legaal, en heeft zich intens weten te integreren in onze samenleving. Ook verblijven de 2 kinderen van verzoekster in België. Nadat de relatie met haar partner/vader van haar kinderen afliep, heeft verzoekster via de Familierechtbank, een omgangsregeling bekomen. Zij wenst haar kinderen voltijds onder haar zorg te hebben, doch hiervoor wenst zij zekerheid over haar verblijfssituatie. De kinderen zullen er zwaar onder lijden indien verzoekster dient terug te keren naar Irak en hen zal moeten achterlaten.

Dat zij duurzaam verankerd is in onze maatschappij.

Verzoekster vraagt de régularisatie aan op basis van haar langdurig verblijf/procedure in België:

- Verzoekster leerde de Nederlandse taal en tracht dit nog steeds te verbeteren;
- Verzoekster verblijft reeds gedurende lange tijd op het Belgisch grondgebied (5 jaar);

- Zij is zeer goed geïntegreerd in onze samenleving;
- Haar beide kinderen lopen in België school en zijn tevens schoolplichtig;
- Het omgangsrecht dat verzoekster uitoefent met haar kinderen;
- Verzoekster heeft in het verleden reeds Nederlandse lessen gevolgd, alsook andere integratiecursussen (ondanks verplicht toch noodzakelijk en bevorderlijk voor de integratie in de maatschappij);
- Verzoekster heeft reeds legaal verblijf gehad gedurende haar asielprocedures.

Verzoekster bevindt zich ondertussen al geruime tijd en ononderbroken op ons grondgebied en heeft haar leven hier opgebouwd. Beide kinderen verblijven in België en gaan hier tevens naar school. Bovendien werd in het vonnis vastgelegd dat geen der ouders de kinderen mag meenemen naar het buitenland zonder toestemming van de andere ouder. Zij kan de kinderen dan ook onmogelijk meenemen wanneer zij dient terug te keren.

Bovendien zal het voor haar onmogelijk zijn om het omgangsrecht dat zij bekwam, verder uit te oefenen vanuit Bagdad (Irak).

Verzoekster vraagt dan ook rekening te houden met haar situatie om te komen tot het nemen van een beslissing. Uit de stukken kan afgeleid worden dat verzoekster, ondanks de onzekere situatie waarin zij zich bevond, zich zo goed als mogelijk trachtte te integreren. Bovendien kan daaruit ook een intens privéleven worden afgeleid (infra).

Zij heeft zich ondertussen zeer goed geïntegreerd, en dit ondanks de moeilijke omstandigheden en een onzekere toekomst. Verzoekster wil thans voor haar eigen onderhoud kunnen instaan en dat van haar kinderen zodat zij hen een mooie en veilige toekomst bieden.

Dat het verblijf van verzoekster dan ook geregulariseerd dient te worden!

Artikel 8 EVRM en Artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 3 Kinderrechtenverdrag - belang van het kind en artikel 24 Handvest Grondrechten van de EU

Ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister afzijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De belangen van het kind zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Artikel 3 IVRK:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen, aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

De belangen van een kind dienen steeds voorop te worden gesteld!

Verzoekster bevindt zich ondertussen al geruime tijd en ononderbroken op ons grondgebied en heeft haar leven hier opgebouwd. Uiteraard is zij zich er van bewust dat zij in een precaire situatie bevindt en dat zij enkel een legaal verblijf had gedurende haar asielprocedures, doch heeft zij zich gedurende haar verblijf weten te integreren en zich de taai machtig gemaakt.

Zoals reeds eerder aangehaald verblijven tevens haar 2 kinderen in België, op het adres van hun vader, doch verzoekster heeft een uitgebreid omgangsrecht en ziet haar kinderen dan ook op regelmatige tijdstippen.

Indien zij dient terug te keren naar Irak, zal zij het contact dienen stop te zetten en zal zij haar kinderen dienen achter te laten. Bovendien kan geen van beide ouders de kinderen, zonder toestemming, meenemen naar het buitenland. Hun vader zal hiervoor ook geen toestemming geven, zeker niet gezien de kinderen dan dienen terug te keren naar een land dat nog steeds in oorlog leeft.

Verzoekster trachtte zich zo goed mogelijk te integreren en zet dit traject steeds verder, zeker gelet op het feit dat haar kinderen naar school gaan en zij uiteraard hierin zeer betrokken is en wenst te blijven. Zij heeft reeds de (verplichte) Nederlandse lessen afgerond en heeft aan de nodige integratiecursussen deelgenomen. Los van de verplichting heeft zij dit voornamelijk gedaan om zo beter te integreren en haar kinderen in alles te kunnen bijstaan.

Het verwijt dat dit al dan niet verplichte lessen zijn is dan ook overbodig gezien elke persoon (die zinnens is om de Belgische nationaliteit aan te vragen) deze lessen moet doorlopen.

Verzoekster heeft de certificaten behaald voor Nederlandse Taal richtgraad t en maatschappelijke oriëntatie.

Alle belangen van verzoekster zijn duidelijk hier in België gesitueerd.

>r

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn bnfecuisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar Irak vormt dit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. De meeste van haar familieleden zijn ook gevlucht naar Europa (Zweden, Nederland, België) en de Verenigde Staten. Indien zij nog familie zou hebben in Irak, heeft zij hiermee alvast geen enkel contact meer. Haar ex-echtgenoot verblijft bovendien ook in België. Zij heeft via de Familierechtbank een omgangsregeling bekomen en voert dit ook uit. Dit wordt tevens minnelijk uitgebreider toegepast dan louter "elk weekend".

biet is bovendien voor hen zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in Irak een familieleven te leiden en bijgevolg mag niet overgegaan worden tot de verwijdering van verzoekster. (EHRM, 9 april 1996, Adegbie t. Oostenrijk; EHRM, 26 maart 1992, Beljoudi t. Frankrijk).

Beide kinderen gaan bovendien in België naar school. Ondanks dat de kinderen niet permanent bij haar verblijven, is zij nauw betrokken in hun leven en in het bijzonder in hun schoolsituatie.

Zij heeft immers niets of niemand om naar terug te keren en haar familieleven bevindt zich zonder twijfel volledig in België.

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Hel is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat hel om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, mam-moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.' Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van hel individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoekster kwam jaren geleden naar België en bouwde hier een leven uit. Verzoekster is steeds actief betrokken bij de dagelijkse activiteiten van haar kinderen en bouwde hierdoor ook een groot netwerk aan sociale contacten uit. Ook in de integratielessen heeft zij sociale contacten uitgebouwd.

Hiermee heeft zij uiteraard haai' integratie kunnen bevorderen in de maatschappij.

Ondanks haar onzekere toekomst blijft zij geloven in het goede en heeft zij een positieve kijk op het leven. Haar daden getuigen van engagement en solidariteit.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoekster en haar kinderen dient gerespecteerd te worden

Thans is er aldus sprake van een veelheid aan buitengewone omstandigheden die een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk maakt.

De belangen van verzoekster situeren zich volledig in België en verzoekster bouwde hier een privéleven op waarbij het gezin zich intens wist te integreren. Wanneer men een afweging maakt aan de hand van de fair balance-toets, dan dient men vast te stellen dat de belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen dan die van de samenleving. Een régularisatie van haar verblijf is de enige oplossing voor verzoekster maar ook voor haar kinderen!

Het is in het belang van beide kinderen dat zij, samen met hun ouders, in België kunnen blijven en hun school hier kunnen voortzetten. Ondanks dat de kinderen niet continu bij verzoekster verblijven hebben zij wel het recht om hun moeder te kennen en door haar te worden opgevoed.

Zij is nl. nauw betrokken bij het leven van haar kinderen waardoor een terugkeer naar Irak voor zowel verzoekster als de familiebanden die zij heeft met haar kinderen, nefaste gevolgen zal teweegbrengen en dit niet hersteld zal kunnen worden.

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar het land van herkomst en haar verblijf niet wordt geregulariseerd, zal zij haar kinderen moeten achterlaten. Er is nl. een verbod opgelegd op beide ouders om de kinderen zonder toestemming mee te nemen naar het buitenland. Hun vader zal deze toestemming niet geven gezien de kinderen dan dienen terug te keren naar Irak, een land dat nog steeds in oorlog verkeert.

Het is absoluut in het belang van zowel verzoekster als haar kinderen dat het verblijf van verzoekster geregulariseerd wordt zodat zij kan blijven zorgen voor haar kinderen.

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

"Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it" (Eigen markering)

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

(Eigen markering)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van het kind een essentiële overweging moeten vormen. De Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 R/RK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken. Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten.

Het is in het belang van de minderjarige kinderen dat verzoekster in België kan blijven omdat een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst rechtstreeks manifeste negatieve gevolgen zal hebben voor alle betrokken partijen (zowel verzoekster als de kinderen) en aldus dient haar verblijf te worden geregulariseerd!

Dat er dan ook een billijke afweging moet gemaakt worden in het licht van de fair balance- toets waarin men de belangen van de overheid moet afwegen tegen de belangen van verzoekster om zich hier te vestigen en haar leven verder op te bouwen op het Belgische grondgebied.

Uit het geheel van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren, dater wei degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die een aanvraag in België verantwoorden.

b) Schending van art. 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoekster heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Hierdoor kan verzoekster ónmogelijk terugkeren naar Irak.

Dat zij ónmogelijk kan terugkeren naar Irak. Dit is ook de reden waarom zij in België asiel heeft aangevraagd.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM en dat dit voor verzoekster een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoekster heeft immers in België een onderkomen. Indien verzoekster dient terug te keren, zal verzoekster in de armoede terecht komen gezien zij daar niet kan terugvallen op personen die voor haar kan zorgen. Bovendien zijn verschillende familieleden ook gevlucht vanuit Irak. Zij verblijven ondertussen elders in Europa (België, Nederland, Zweden, ...) en de Verenigde Staten. Zij kan ónmogelijk terugkeren gezien er niemand voor haar kan zorgen of kan zorgen voor een tijdelijk onderkomen.

Zij kan niet terugkeren naar haar land van herkomst! Zij is Irak ontvlucht uit schrik voor haar leven en heeft alle banden verbroken en alles en iedereen daar achtergelaten.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in haar land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM.

Dat haar situatie grondig onderzocht dient te worden.

Het is in de praktijk mogelijk dat individuen in de ónmogelijkheid verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden. Deze personen hebben geen steun van familie en een gemeenschap in het land van herkomst.

3. Voorwaarden tot gegronde aanvraag

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster aan de voorwaarden voldoet om een ontvankelijke aanvraag te bekomen.

3.1. Prangende humanitaire situatie

De Staatssecretaris kent humanitaire régularisatie toe als dat de enige oplossing is om een schending van een mensenrecht te voorkomen.

De volgende definitie van het verzamelbegrip 'prangende humanitaire situatie' omschrijft diverse aspecten van het algemene criterium:

Een prangende humanitaire situatie is:

Een situatie die zo klemmend is dat de persoon er zich niet van kan ontdoen;

Het is een situatie waarbij een repatriëring naar het land van herkomst in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM;

Het gaat om een aanvrager die het slachtoffer kan worden van een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België;

Dat verzoekster zich in een prangende humanitaire situatie bevindt.

Verzoekster verblijft reeds ettelijke jaren op het Belgisch grondgebied en kan niet terugkeren.

Indien zij dit zou doen, zal ook artikel 3 van het EVRM geschonden worden gezien verzoekster niet kan terugkeren naar Irak.

3.2. Lange verblijfsprocedure

De afgelopen 20 jaar heeft de overheid omwille van de lange behandelingsduur van bepaalde verblijfsprocedures humanitaire regularisaties toegestaan.

Dat verzoekster reeds legaal op het grondgebied verbleven heeft tijdens haar asielprocedures.

Deze procedures hebben +- 2 jaar in beslag genomen en ook deze tijd heeft verzoekster gebruikt om haar integratie (tijdens legaal verblijf) uit te bouwen. Zij volgde Nederlandse lessen en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij.

Uiteraard dient deze integratie in overweging genomen te worden en kan deze niet zo maar genegeerd worden.

Dat zij voldoet aan de voorwaarden om een regularisatie van haar verblijf te komen o.b.v. haar langdurig, deels legaal, verblijf.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster zich gedurende deze periode uitgebreid geïntegreerd heeft en nauwe banden heeft opgebouwd met de Belgische samenleving. Verzoekster volgde ook Nederlandse lessen en heeft zich steeds ingezet voor haar kinderen.

Beide kinderen zijn nl. schoolplichtig en lopen al sinds hun aankomst school in België.

Bovendien erkende men reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende:

"Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van

zijn verblijf. Ook iemand die na een asielpcedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie. "

Dat de Staatssecretaris dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoekster en haar verblijf dient te regulariseren.

Besluit

Al deze elementen wijzen erop dat verzoekster zich wel degelijk aanpast aan onze levenswijze, zich volledig integreert en heel veel moeite doet.

Eindelijk heeft zij rust en stabiliteit gevonden. Zij wenst dat de regularisatie wordt toegekend op basis van de huidige regelgeving, op basis van het feit dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM, art. 8 EVRM en IVRK, haar blijf van integratie, haar verblijf, deels legaal, het feit dat zij 2 kinderen heeft in België waarmee verzoekster een omgangsrecht heeft en uitoefent, de integratiecursussen die zij reeds volgde, de inspanningen van verzoekster en het feit dat zij geen strafbare feiten gepleegd heeft ...

Betrokkene heeft geen enkele uitweg meer indien zij niet in België kan verblijven en vraagt dan ook bescherming."

2.10. In haar middel houdt verzoekster hoofdzakelijk een theoretische uiteenzetting over de interpretatie van de "buitengewone omstandigheden" uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze uiteenzetting is echter niet bij machte om de concrete motieven uit de eerste bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Verzoekster citeert in haar middel een aantal elementen die volgens haar door de rechtspraak als 'buitengewone omstandigheden' worden aanvaard, maar zij maakt niet concreet aannemelijk dat zij het bewijs heeft geleverd dat zij zich op dergelijke omstandigheden kon beroepen. Daarnaast herhaalt verzoekster in haar verzoekschrift meermaals (woordelijk) identieke argumenten in haar onderscheiden middelen. De weerkerende argumenten worden hieronder slechts éénmaal beantwoord.

2.11. Naar aanleiding van de onmenselijke of vernederende behandeling bij een eventuele terugkeer naar Irak, die verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 2 november 2020 had ingeroepen, wordt in de beslissing het volgende gesteld:

"Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar leven indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielpcedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ook de verwijzing naar de toestand in Irak (waar nog steeds oorlog zou heersen) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn of dat zijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RW arrest 234690 van 31 maart 2020, RW arrest 234690 van 31 maart 2020)."

2.12. In de eerste bestreden beslissing wordt dus overwogen dat verzoekster zich tot loutere beweringen beperkt en geen enkel begin van bewijs aanbrengt om haar beweringen betreffende het risico op onmenselijke en vernederende behandeling te staven.

Thans in haar eerste middel betoogt verzoekster dat de eerste bestreden beslissing zou getuigen van een onzorgvuldig onderzoek waarbij zij aanstipt dat zij in haar aanvraag een schending van artikel 3 van het EVRM had aangevoerd, terwijl door de gemachtigde van de staatssecretaris zonder enige vorm van bewijs wordt gesteld dat zij en haar kinderen zonder probleem zouden kunnen terugkeren. Verzoekster verduidelijkt evenwel niet welke bewijselementen zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf naar voor had gebracht die door de gemachtigde van de staatssecretaris niet zouden zijn onderzocht, waardoor zij er niet in slaagt een onzorgvuldigheid aan te tonen. In zoverre verzoekster wederom verwijst naar de veiligheidssituatie in Irak en het willekeurig geweld dat er volgens haar heerst, herhaalt de Raad de overweging uit de eerste bestreden beslissing waarbij verwezen wordt naar de procedures inzake internationale bescherming en de beslissingen van de asielinstanties waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris vaststelde dat *“(d)e elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties”*. In zoverre verzoekster van oordeel is dat de commissaris-generaal de situatie te rooskleurig voorstelt, is haar kritiek niet gericht tegen de beoordeling van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, maar tegen de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming, die niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige procedure. Verzoekster beweert voorts dat men een actueel onderzoek had moeten voeren naar de situatie in haar land van herkomst, maar zij brengt geen enkel begin van bewijs aan dat de beoordeling, die gemaakt werd door de asielinstanties naar aanleiding van haar opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming anno 2022 niet langer geldig zou zijn.

2.13. Waar verzoekster in haar middel herhaalt dat langdurig verblijf en integratie wél een ‘buitengewone omstandigheid’ uitmaken, wijst de Raad op de overwegingen uit de eerste bestreden beslissing dat *“(d)eze elementen (...) echter niet als buitengewone omstandigheid aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).”*

Uit de hierboven geciteerde passage uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk uitvoerig heeft gemotiveerd omtrent verzoeksters verblijfsduur en integratie. Verzoekster toont niet aan dat het bestuur onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door te oordelen - overigens conform de vaste rechtspraak van de Raad van State dienaangaande – dat de verblijfsduur en de integratie in beginsel elementen zijn die tot de gegrondheid van de aanvraag behoren, waarbij wordt gepreciseerd dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij uitzonderlijke *“engagementen van algemeen belang”* is aangegaan die een terugkeer naar de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland wel zouden bemoedigen. Verzoekster laakt in haar middel de afwezigheid van een wettelijke definitie van de ‘buitengewone omstandigheden’. De Raad kan enkel vaststellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris ter zake over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en er slechts een marginale toetsing kan worden uitgeoefend. Er blijkt niet dat de verwerende

partij de grenzen van de redelijkheid zou hebben overschreden. De loutere subjectieve overtuiging van verzoekster dat verblijfsduur en integratie wel degelijk buitengewone omstandigheden zouden moeten uitmaken, zoals verzoekster in haar middel uiteenzet, is uiteraard niet van aard om de motieven van de eerste bestreden beslissing ter zake te vitiëren.

2.14. In haar aanvraag om machtiging tot verblijf had verzoekster ook haar recht op privé- en gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM ingeroepen, waarbij zij ook gewag had gemaakt van het hoger belang van haar minderjarige kinderen, zoals beschermd door artikel 3 van het IVRK en artikel 24 van het Handvest.

De gemachtigde van de staatssecretaris stelt in de eerste bestreden beslissing dienaangaande het volgende:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat haar twee minderjarige kinderen in België verblijven en dat zij mee instaat voor hun zorg en opvoeding. Ter staving hiervan legt zij het vonnis voor van de Familierechtbank te Luik dd. 24.03.2016. Het klopt dat haar twee minderjarige kinderen in België verblijven en dat zij het hoederecht met haar ex-echtgenoot deelt. We stellen echter vast dat haar kinderen niet over enig verblijfsrecht beschikken in België waardoor betrokkene zich niet nuttig op de aanwezigheid van haar kinderen kan beroepen als buitengewone omstandigheid. Haar kinderen dienden samen met hun vader een aanvraag 9bis in op 16.08.2021 die gelijktijdig met huidige aanvraag negatief wordt afgesloten. Ze kan er, samen met de vader van haar kinderen, voor kiezen om samen met haar kinderen terug te keren naar Irak. Zodoende wordt het vonnis van de familierechtbank dd. 24.03.2016 gerespecteerd aangezien het hele gezin dient terug te keren naar Irak. Betrokkene beweert dat zij haar omgangsrecht in Irak niet zal kunnen uitoefenen maar dit is louter de persoonlijke mening van betrokkene die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Bovendien blijkt uit haar verklaringen afgelegd tijdens haar asielpcedures dat zij in Irak het hoederecht bekwaam over haar beide kinderen via een Iraakse rechtbank. Dit wordt eveneens zo gestipuleerd in het vonnis van de familierechtbank. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat zij dit hoederecht op het Iraakse grondgebied over haar kinderen niet opnieuw zou kunnen bekomen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan (wat gestaafd wordt door het voorleggen van een schoolattest voor elk kind), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Betrokkene beroept zich op het Kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3, artikel 28 en artikel 29. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RW nr. 107.646 van 30.07.2013, RW nr. 107.495 dd 29.07.2013, RW nr. 107.068 van 22.07.2013 en RW nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206), De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RW nr 107.495 dd 29.07.2013). Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Inzake artikel 29 van het Verdrag, betrokkene toont niet aan dat haar kinderen in Irak hun persoonlijke talenten, geestelijke en lichamelijke vermogens niet kunnen ontplooien.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM als buitengewone omstandigheid. Het klopt dat er een afweging (een fair balance) dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post

in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat de minderjarige kinderen van mevrouw samen met hun vader in België verblijven. Zij beschikken echter niet over enig verblijfsrecht. Betrokkene kan er aldus samen met haar ex-echtgenoot en in het belang van hun kinderen, voor kiezen om samen terug te keren naar Irak aangezien geen enkel lid van het gezin over verblijfsrecht in België beschikt. Zij maakt niet aannemelijk dat zij in Irak haar gezinsleven met haar kinderen niet kan verderzetten, aangezien zij zelf verklaarde dat zij het volledige hoederecht over haar kinderen bekwam na haar echtscheiding via een Iraakse rechtbank. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden geen enkel bewijs voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan dat zij hier een netwerk van sociale banden opbouwde van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Irak uitgesloten is (RW arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Verzoekster beperkt zich in haar middelen tot het herhalen van de argumenten die zij put uit haar privé- en gezinsleven en de (hogere) belangen van haar kinderen, zoals zij deze in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 2 november 2020 had ingeroepen. Verzoekster weerlegt in haar middel nergens dat niet werd aangetoond dat zij het gezinsleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst, noch de vaststelling dat haar sociale bindingen in België niet dermate intens zijn dat zij geen tijdelijke verwijdering van het grondgebied zouden toelaten en evenmin dat de scholing van de kinderen niet zou kunnen worden verdergezet in haar land van herkomst. In zoverre verzoekster de Raad wil uitnodigen tot een feitelijke herbeoordeling van haar privé- en gezinsleven en de situatie van de kinderen in het licht van de notie 'buitengewone omstandigheden' uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient te worden aangestipt dat de Raad als annulatierechter niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de verwerende partij. Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van de verwerende partij voorts dat de kinderen van verzoekster niet over een verblijfsrecht beschikken en dat ook de aanvraag om machtiging tot verblijf van de ex-echtgenoot van verzoekster negatief werd afgesloten, waardoor de thans bestreden beslissingen de eenheid van het gezin geenszins in het gedrang brengen.

2.15. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing, kan wat de aangevoerde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en de motiveringsplicht betreft, worden verwezen naar hetgeen hierboven in de punten 2.3 tot 2.7 werd gesteld.

2.16. In de *“middelen tegen het bevel”* meent verzoekster dat haar een bevel wordt gegeven in toepassing van artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet, maar deze bewering mist elke grondslag. Het bestreden bevel vermeldt immers uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

Verzoekster betwist in haar middel nergens de pertinente vaststelling dat zij *“(…) niet in het bezit (is) van een geldig visum”*, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht was haar een verwijderingsmaatregel op te leggen. Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij hierbij onzorgvuldig of onredelijk te werk zou zijn gegaan.

2.17. In haar middel vermeldt verzoekster artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van het IVRK en artikel 24 van het Handvest. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schrijft het volgende voor:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Naar aanleiding van het in hoofdzaak theoretische betoog van verzoekster over het (hoger) belang van haar minderjarige kinderen, stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Het administratief dossier bevat immers een synthesesnota *“evaluatie 74/13”* waarin het volgende wordt gesteld:

“1) Hoger belang van het kind:

-> de minderjarige kinderen van betrokkene beschikken niet over enig verblijfsdocument en dienen aldus eveneens terug te keren naar Irak. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet beschikbaar is in Irak of dat hun scholing een speciale infrastructuur behoeft die in Irak niet aanwezig is.

2) Gezin- en familieleven:

-> de bestaande gezinseenheid blijft behouden aangezien geen enkel gezinslid over verblijfsrecht beschikt en zij allen dienen terug te keren naar Irak. Het vonnis van de familierechtbank dd. 24.03.2019 wordt niet geschonden door een gezamenlijke terugkeer naar Irak. In Irak werd voor hun komst naar België reeds een vonnis uitgesproken inzake het hoederecht over de minderjarige kinderen. Mevrouw bekwam in Irak het hoederecht en kan haar gezinsleven met haar kinderen aldus verderzetten in Irak.

3) Gezondheidstoestand:

-> geen elementen”

Verzoekster toont in elk geval niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris de belangen van de minderjarige kinderen niet in ogenschouw zou hebben genomen alvorens aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Het gegeven dat verzoekster zelf van oordeel is dat het belang van de kinderen het best gediend wordt door de verderzetting van een (precair) verblijf in België betekent niet dat de haar opgelegde verwijderingsmaatregel automatisch disproportioneel is.

Verzoekster voert ook een schending van de hoorplicht aan, maar zij verzuimt om concrete elementen aan te reiken die zij niet had opgenomen in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 2 november 2020 en die een ander licht werpen op de beslissing om haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

2.18. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Het gegeven dat verzoekster een gezinsleven onderhoudt met haar minderjarige kinderen wordt niet betwist. In haar middel gaat verzoekster niet nader in op haar recht op gezinsleven waardoor zij niets concreets inbrengt tegen de vaststelling dat alle gezinsleden onderworpen zijn aan een terugkeerbesluit en er geen obstakels werden aangetoond om het gezinsleven met haar kinderen in Irak verder te zetten. Staten hebben het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland terwijl zij geen verplichting hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi t. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse t. Nederland*, par. 101). Verzoekster toont niet aan dat haar recht op gezinsleven, dat tijdens een precair verblijf werd opgebouwd, door de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten disproportioneel zou worden geschaad.

Met betrekking tot verzoeksters privé-leven in België werd in de aanvraag om machtiging tot verblijf gewezen op haar langdurig verblijf, het gegeven dat zij geen strafbare feiten pleegde, de Nederlandse taallessen en het attest van maatschappelijke oriëntatie. Verzoekster brengt deze integratie-inspanningen in herinnering in haar middel, maar toont niet aan dat het gaat om uitzonderlijke bindingen met België. Het privéleven bestaat inderdaad uit de optelsom van alle bindingen die een vreemdeling in zijn gastland is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van (vriendschappelijke) relaties, enz... Met betrekking tot de scholing van de kinderen, komt het, zoals in de eerste bestreden beslissing werd overwogen, aan verzoekster toe om aan te tonen dat het recht op onderwijs van de kinderen bij een terugkeer in het gedrang zou komen. Verzoekster is echter in gebreke gebleven om aan te tonen dat de kinderen zich in Irak niet zouden kunnen ontplooiën.

Uit de vaste rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij een verwijderingsmaatregel aanleiding zou geven tot het verbreken van belangrijke engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. Zoals reeds werd gesteld in de onontvankelijkheidsbeslissing, toont verzoekster niet aan *“dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Irak uitgesloten is”*. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij poneert dat haar belangen zwaarder zouden doorwegen dan de belangen van de samenleving.

Er werd geen disproportionele inmenging in verzoeksters recht op privé- en gezinsleven aangetoond.

2.19. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische

samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Verzoekster beweert in haar middel dat zij Irak ontvlucht is uit angst voor haar leven en dat zij alle banden met haar land van herkomst heeft verbroken. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekster in gebreke blijft een concreet begin van bewijs aan te leveren, bijvoorbeeld onder de vorm van actuele landeninformatie over Irak, die zou toelaten te besluiten dat de situatie aldaar inderdaad minder rooskleurig is dan de commissaris-generaal liet uitschijnen, zoals verzoekster beweert.

Naar aanleiding van de stelling van verzoekster dat zij aldaar in armoede zou terechtkomen, dient te worden gewezen op de overwegingen uit de beslissing betreffende de humanitaire regularisatie-aanvraag, waarbij wordt aangestipt dat het *“erg onwaarschijnlijk”* is dat zij *“geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf”*. Bovendien wordt in deze beslissing gewezen op het Reïntegratiefonds van het IOM: *“Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratie bijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene in armoede terecht zal komen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”* Verzoekster toont het voorgehouden risico op een onmenselijke of vernederende behandeling niet *in concreto* aan.

2.20. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM. Er blijkt ook geen schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen is uitgegaan van onjuiste gegevens of een onzorgvuldig onderzoek zou hebben verricht en bij zijn beoordeling op kennelijk onredelijke wijze te werk zou zijn gegaan. Er werd motiveringsgebrek, noch een schending van het zorgvuldigheids- of van het redelijkheidsbeginsel aangetoond

Alle door verzoekster aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

F. TAMBORIJN